

styrerne maa afgøre. Ja, Bestyrerne tænke i hvert Tilfælde paa sig selv. Vi se, at de have sørget for, at Plantørernes Lønning er bleven forhøjet. For saa vidt er det flinke Folk, men de synes derimod at have glemte deres Arbejdere. Naar det er oplyst ved den Statistik, vi have faaet udleveret fra Ministeren, at Timelønnen f. Eks.ovre ved Bunken Plantage i 1897 var 20 Øre og i 1907 ogsaa 20 Øre, synes det ikke, at disse Bestyrere røre paa sig, naar Talen er om at forbedre Lønnen for deres Arbejdere. Naar saa Ministeren sidder her i København og passer sine Sager — han tænker vist heller ikke meget paa Arbejderne i Bunken Plantage eller andre Steder —, er det dog rimeligt, at vi, som interessere os for disse Spørgsmaal, drage dem frem.

Saa siger man: „Her i Rigsdagen kunne vi ikke dømmе om Akkordpriser, det er meget vanskeligt, fordi man naturligvis maa kende de lokale Forhold“. Naar Talen f. Eks. er om Jordarbejde, vil jeg indrømme, at en vis Akkordpris kan være en udmærket Betaling et Sted og en meget slet Betaling et andet Sted, men vi kunne dog nok skønne lidt om disse Forhold. Naar det ærede Medlem for Silkeborg (Jacob Christensen) f. Eks. oplyser, at disse Mænds Aarsløn er fra 430 Kr. op mod 500 Kr., og vi vide, at de for største Delen arbejde paa Akkord, ere vi fuldt berettigede til at drage den Slutning, at deres Akkordpris ikke kan være god, saa at der er al mulig Grund til at forhøje den.

Men et saadant Forslag burde naturligvis ikke stilles fra privat Side, det er Ministeren, der bør sørge for, at saadanne Ting drages frem. Ministeren har alle Traade i sin Haand, kan skaffe sig alle Oplysninger og er den nærmeste til at stille Forslag, men naar Ministeren forsømmer sin Pligt — og det synes jeg, han har gjort her — og ladet saadanne smaa Betalinger som dem, jeg har nævnt, henstaa urørte i 10 Aar, er det vor Pligt at tage os af de Sager, og det ville vi ogsaa gøre fremdeles.

Saa talte den højtærede Minister om, at han havde bestræbt sig for at skaffe Materiale til at sammenligne de Priser, der betales i Statsskovene, med de Priser, private betale, men Ministeren havde her været uheldig, idet det ikke var lykkedes ham at faa Oplysninger fra private Arbejdsgivere. Jeg regner nemlig ikke Københavns Kommune for at være en privat Arbejdsgiver. Det vilde have været meget

interessant, om vi kunde have faaet Oplysninger om, hvilken Betaling vore Godsejere ude i Landet yde deres Skovarbejdere. Vi vilde sikkert have faaet oplyst, at i mange Tilfælde er det kun en ringe Betaling, de give. Af og til faar man jo Meddelelse om disse Ting ved Strejker, der ganske vist oftest mislykkes, fordi disse Landarbejdere endnu ere daarligt organiserede. Naar saadanne Arbejdsstridigheder komme frem for Offentligheden, faar man gerne Indblik i, at Godsejerne gennemgaaende ere meget daarlige Betalere overfor deres Arbejdere. Den højtærede Landbrugsminister har, trods sin store Indflydelse, ikke kunnet skaffe os Oplysning i denne Henseende, derimod har han faaet Oplysning fra Københavns Kommune om dette Forhold. Jeg er glad ved, at vi have faaet disse Oplysninger, for de vise, at Københavns Kommune her staaer betydeligt over Staten. Den højtærede Minister nævnedes enkelte Tal, hvor Forholdet var ens mellem Københavns Kommune og Staten, og anførte kun ét Tal, hvor Københavns Kommune betaler mere end Staten. Der er imidlertid ikke saa faa Tilfælde, hvor Københavns Kommune efter sin Akkordpris er højere Betaler. Der er saaledes Gavntre Nr. 2, hvor Ministeren nævnedes, at Staten betaler 2 Kr. 20 Øre til 2 Kr. 40 Øre pr. Favn, medens Københavns Kommune betaler 2 Kr. 60 Øre; der er Klodstræ i Bunker, hvor Staten betaler 80 Øre, medens Københavns Kommune betaler 1 Kr. Der betaler Kommunen altsaa 20 pCt. mere, hvilket er det, vi have stillet Forslag om. For Udhug og Kvas betaler Staten 60 Øre, medens Københavns Kommune betaler 60—70—80 Øre. Sammenligne vi Tallene 60 og 80, vil det være $33\frac{1}{3}$ pCt., som Københavns Kommune betaler mere end Staten. Tage vi Naaletræ, nemlig Tømmer, Mellemtømmer og Smaatømmer, betales der her paa Sjælland pr. Kubikfod $1\frac{1}{2}$ Øre, medens Københavns Kommune betaler 2 Øre, det vil sige, at Københavns Kommune her betaler $33\frac{1}{3}$ pCt. mere end Staten. (Landbrugsministeren [Ole Hansen]: Det er for gamle Oplysninger). De ere fra 27. November 1907, undertegnede af vor Skovrider E. Anger, og de ere for gamle, siger den højtærede Minister!

Jeg skal gaa videre. Ministeren nævnedes ét Punkt, hvor Staten betaler ud over de Akkordpriser, Københavns Kommune betaler, nemlig for Lægter af Naaletræ, hvor Staten betaler 4 Øre pr. Kubikfod, medens Københavns Kommune betaler 3